

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 807/2025
30.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Наташа Виријевић Китановић, адвокат из ..., против туженог „Ribella Foods“ ДОО из Бачког Јарка, чији је пуномоћник Марко Репић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1337/24 од 10.10.2024. године, у седници одржаној 30.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1337/24 од 10.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1234/22 од 05.06.2024. године, ставом првим изреке, поништено је решење туженог о отказу уговора о раду број ../2022 од 30.09.2022. године као незаконито и обавезан тужени да тужилу врати на рад у року од осам дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилу накнади трошкове поступка од 178.875,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1337/24 од 10.10.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1234/22 од 05.06.2024. године и одбијен захтев за поништај решења туженог о отказу уговора о раду бр. ../2022 од 30.09.2022. године, враћање тужиље на рад, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка од 178.875,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужилу да туженом накнади трошкове парничног поступка од 203.625,00 динара у року од осам дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилу је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиле.

Врховни суд је испитао побијану пресуду сходно одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је учињена нека друга битна повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена код туженог на неодређено време као Од 16.05.2022. до 10.06.2022. године била је на одмору. Након завршеног одмора требало је да се јави на посао дана 13.06.2022. године. Тужилца је дана 11.06.2022. године отворила боловање у трајању од 13.06.2022. до 08.07.2022. године. Даном 12.06.2022. године у 19,08 часова послала је поруку шефу ББ да је на боловању и да не може доћи на посао због здравствених проблема. У налазу лекара је констатовано да треба да мирује због здравствених проблема. Међутим, у току поступка је утврђено да је тужилца купила авио карте путем букинга већ 01.06.2022. године (авионски превоз). Отишла је на море код родитеља, а у току трајања боловања боравила је на Острогу где је крстила дете. Тужилци је достављено упозорење да постоје разлози за отказ уговора о раду зато што је злоупотребила боловање јер је смишљено реализовала путовање у Црну Гору.

При овако утврђеном чињеничном стању, по спроведеној процедури покретања дисциплинског поступка тужени је донео решење сходно одредби члана 179. став 3. тачка 3. Закона о раду и тужилци отказао уговор о раду. Закључак је да је тужилца користила одобрено боловање супротно разлозима и циљевима због којих је и одобрено.

Првостепени суд је закључио да је отказ уговора о раду незаконит. Ово из разлога што тужени није доказао да је путовање тужилце имало негативан утицај на њено здравље. Свој став првостепени суд је засновао на тумачењу прописа о здравственом осигурању и то одредби чл. 156. и 157. Закона о здравственом осигурању а потом и закључку да тужени није у прописаном року покренуо процедуру за испитивање права на боловање у вези са остваривањем права на боловање из обавезног здравственог осигурања, односно није захтевао вештачење од стране стручне комисије лекара при чему навод тужилце из СМС поруке од 12.06.2022. године упућену директору ББ да јој је саветовано мировање није довољно да тужени закључи да је тужилца злоупотребила боловање. Оценио је да нема места примени одредбе члана 179. став 3. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 113/17).

Другостепени суд није прихватио овакву правну аргументацију првостепеног суда. Налази да је одредбом члана 179. став 3. тачка 3. Закона о раду јасно прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то: ако злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад. Право на привремено одсуство са рада узроковано болешћу не може се злоупотребити тако што се исто одобрава или користи без постојања оправданих медицинских разлога или када се оправдано одобрено боловање користи супротно разлозима и циљевима због којих је одобрено. Тужени није оспорио оправданост привремене спречености за рад узроковане болешћу, али отказ уговора о раду донео је

због тога што је привремену спреченост за рад тужиља користила супротно разлoзима и циљу због којих је одобрено. Иста се није придржавала препоручене терапије – мировање. Тужиља је отишла на море 11.06.2022. године али су карте већ биле преко букинга купљене 01.06.2022. године. Датум повратка је 29.06.2022. године што значи да је тужиља боравила у Црној Гори од 11.06.2022. до 29.06.2022. године и током тог боравка је крстила дете на Острогу. Тужиља је на тај начин злоупотребила боловање. Преиначио је првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиље као неоснован.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је преиначењем првостепене пресуде правилно применио материјално право.

Наиме, према члану 179. став 3. тачка 3. Закона о раду, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то: ако злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад. У конкретном случају, тужиља је била на боловању због болести, одмах након што јој је истекао годишњи одмор. Осећала је болове у доњем делу леђа због чега је користила терапију, а докторка специјалиста Опште медицине Дома здравља Београд јој је отворила боловање и издала потврду о наступању привремене спречености за рад почев од 13.06.2022. године и даље (из разлога болести Н54 и Н54.4) и одредила терапију. Тужиљи је прописано мировање. Међутим, иста је 11.06.2022. године са супругом и дететом отишла на море код својих родитеља и ту боравила до 29.06.2022. године током ког боравка је крстила дете на Острогу. Правилно закључује другостепени суд да је понашање тужиље било супротно препоруци лекара да треба да мирује због наведене болести. Супруг тужиље је путем електронског налога 01.06.2022. године купио две авионске карте авио превоза „AIR Montenegro“ на име супруге овде тужиље и њиховог малолетног детета са датумом путовања 11.06.2022. године а датум повратка 29.06.2022. године. Правилно закључује другостепени суд да та чињеница указује на околност и намеру тужиље да пре него што је 11.06.2022. године (субота) отворила боловање почев од 13.06.2022. године (понедељак) отпутује у Црну Гору 11.06.2022. године, што очигледно указује на злоупотребу права на привремену спреченост за рад због болести. Правилно је закључено да је тужиља одсуство за време боловања и путовање код привремене спречености користила супротно разлoзима и циљу због којег је назначено боловање одобрено. Дисциплински поступак је правилно спроведен, па је стога другостепени суд правилно закључио да је тужени доношењем решења о отказу уговора о раду тужиљи правилно применио материјално право и закључио да тужиља на такав начин није поштовала радну дисциплину и да је злоупотребила право на одсуство због привремене спречености за рад.

Наводима ревизије не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. Није од значаја чињеница да у овом случају другостепени суд није имао у виду одредбу члана 84. Закона о здравственом осигурању који прописује да осигуранику привремено спреченом за рад не припада право на накнаду зараде, без обзира на исплатиоца, ако без дозволе стручно-медицинског органа Републичког фонда отпутује из места пребивалишта, односно боравишта или ако изабрани лекар, односно орган надлежан за контролу остваривања права из обавезног здравственог осигурања утврди да не поступа по упутству за лечење, а ово из разлога што назначени пропис регулише однос корисника боловања и Републичког фонда за здравствено осигурање. Неприхватљиви су наводи да се у овом случају Апелациони суд ставио у функцију судског вештака медицинске струке када је утврђивао да тужиља се није придржавала прописане терапије и да је својим понашањем злоупотребила боловање, а ово из разлога што је

другостепени суд ценио чињенично стање које је утврђено у поступку и на исто адекватно применио материјално право. При томе је потпуно правилно закључио да се у конкретном случају ради о злоупотреби права на боловање, јер иако је тужиљи било прописано мировање због констатоване дијагнозе – болести, тужиља се није придржавала тог налога лекара, а да је постојала њена намера да злоупотреби боловање указује и чињеница да је она преко свог супруга, путем електронског налога већ пре отварања боловања купила карте за путовање за Црну Гору 01.06.2022. године. Није од значаја позивање тужиље на одлуку Врховног касационог суда Рев2 1348/20 од 09.02.2022. године са цитирањем става да „изласци тужиоца нису довели до погоршања његовог здравственог стања, те да се не може говорити о злоупотреби права на одсуство са рада због болести“, а ово из разлога што се овде не ради о изласку у месту пребивалишта или у простору који није много удаљен од места пребивалишта већ се ради о путовању у Црну Гору које захтева дужи временски период – сатницу, а осим тога назначено путовање је било планирано и пре него што је отворено боловање. Стога је другостепени суд правилно поступио када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиље.

Правилна је одлука суда о трошковима поступка.

На основу изнетог, сходно члану 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

С обзиром на то да трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни радни вођења парнице, на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић